

A woman with long dark hair is holding a large green umbrella. She is wearing a white lace top and a white skirt. The background is a blurred green landscape, suggesting a park or garden. The overall mood is romantic and serene.

SANDRA BERG

Dubbele
bodem

DUBBELE BODEM

Sandra Berg

Dubbele bodem

Uitgeverij Zomer & Keuning

‘Just keep walking, just keep walking...’
Finding Nemo

ISBN 978 94 0190 291 5
ISBN e-book 978 94 0190 292 2
ISBN Grote Letter 978 94 0190 293 9
NUR 340

© 2014 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagbeeld Shutterstock/conrado

www.zomerenkeuning.nl
www.sandrabergh.nl

Hoewel de plaatsen in dit boek echt bestaan, zijn de karakters en huizen volledig ontsprongen aan de fantasie van de auteur. Elke overeenkomst met bestaande mensen berust op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden

PROLOOG

Nog niet eens zo lang geleden had Astrid zich afgevraagd of het ooit zou wennen; de fietstocht over de lange grindweg in het bos en het zandpad totdat ze het huisje van Alan bij het kleine meer Barnasjön bereikte.

Misschien had Nils, haar ex, die twijfel bij haar gezaaid.

Nu besepte ze dat ze het eigenlijk best een prettige fietstocht vond. Het scheelde natuurlijk dat ze nauwelijks een winter hadden gehad. De paar weken extreme kou met ijzige wind waren best pittig geweest, maar er had nauwelijks sneeuw gelegen en het huisje van Alan was steeds goed bereikbaar gebleven. Zelfs voor haar.

Nu, eind maart, leek het voorjaar al zijn intrede te doen. Acht graden en bewolkt, maar geen wind. Vogels lieten zich niet onbetuigd en zongen de seizoensverandering toe. Het rook zelfs al groen. Nog even en dan kwamen de kraanvogels en ganzen weer in goed geordende formaties massaal het land binnen. Het ultieme teken dat de winter achter hen lag.

Ze nam het bospad linksaf. Nog even en dan zou ze het kleine optrekje van Alan zien, dicht bij het meertje, enigszins verscholen in het groen.

Een *tiny house*, zo had Alan zijn minihuis genoemd. Er scheen een hele *tiny house movement* te bestaan met mensen als Alan, die weigerden banken te sponsoren door leningen af te sluiten voor grotere woningen.

Astrid had wel een hypotheek op haar eigen zeer bescheiden blokhutachtige huis, zij het een kleine hypotheek. Meer dan dat kon ze ook niet betalen met haar loontje van de ICA. Geen enkele supermarkt bood een riant salaris. Al helemaal niet als je parttime werkte. Maar Astrid had het naar haar zin bij de ICA in Forsheda. Er heerste een gezellige werksfeer en er was altijd tijd voor een praatje met de klanten.

Toen ze haar bescheiden *timmerstuga* betrok, een halfjaar geleden, had ze het klein gevonden. Misschien wel door Nils en de opmerking die hij daarover had gemaakt. Maar in vergelijking met het huisje van Alan was haar huis bijna een riante villa.

Ze begreep Alan. In tegenstelling tot Nils. In tegenstelling tot iedereen in het dorp, nam ze aan. Maar de mensen in het dorp kenden Alan niet zoals zij hem kende, vooral omdat ze niet de moeite namen om hem te leren kennen. Ze zagen een slungel met lang haar en bescheiden snor en baardje, gekleed in versleten jeans en oude shirts, die vrijwillig zonder luxe in een soort speelhuis woonde en soms een te grote mond had tegenover mensen die in hoog aanzien stonden. Ze zagen niet de jongen die hij werkelijk was. Astrid betwijfelde zelfs of Nils de jongen zag die Alan werkelijk was.

Ze was inmiddels linksaf gegaan, het zandpad op, en bereikte nu Barnasjön. Ze zag nu ook de groene planken van Alans huis tussen de gewassen glinsteren.

Ze fietste het hobbelige pad rechts van haar op en glimlachte. Wat voor soort thee zou hij nu weer aanbieden? Bij hem was dat altijd een verrassing. Hij verzon altijd weer iets nieuws. Misschien had hij ook weer die rare koekjes gebakken. Het meel daarvoor maakte hij van noten, meende ze. Maar ze wist het niet precies.

De deur van het huisje ging dit keer niet meteen open

toen ze haar fiets tegen de gevel zette. Hij was natuurlijk weer aan het werk. Dan zag of hoorde hij niets.

Ze strekte haar rug, haalde diep adem en liet haar blik door de omgeving glijden. Het rimpelloze meer straalde een immense rust uit. Een scheve houten stoel stond half in het water en op het piepkleine eilandje wachtte Alans oude bankje met het verlenen van zijn dienst totdat het weer zich daarvoor leende. Rode mos verspreidde zich over de bodem als roestvlekken. Nog even en dan zouden de kleine, ronde zonnedauwplantjes de kopjes weer opsteken, de bomen en struiken in de knop komen en zou er fris groen opduiken om de wereld bij het meer weer tot leven te brengen.

Alan bereidde vast en zeker zijn tuin alweer voor op een nieuw seizoen. Zouden zijn bijen de winter hebben overleefd en voor een nieuwe honingrijke zomer zorgen?

Astrid liep naar het kleine huisje – het had werkelijk een speelhuis voor kinderen kunnen zijn – klopte aan en opende meteen daarna zelf de deur. Alan verwachtte haar immers.

Het eerste wat haar opviel, was de kou. Het was in het kleine huis kouder dan buiten. Alan zat niet aan de kleine klaptafel, die was bevestigd aan de multifunctionele zelfgebouwde kast die aan de ene kant ruimte bood voor boeken en administratiemateriaal en aan de andere kant de voorraadkast was voor de keuken. De laptop stond opengeklapt op tafel en de oude stoel bij het tafeltje was achteruitgeschoven, alsof Alan net was opgestaan.

Het bed – dat tevens dienstdeed als bank – was onopgemaakt.

‘Alan?’ Terwijl ze zijn naam noemde, liep ze verder naar binnen. Ze liep door de opening tussen de kast met klaptafel en de zogenoemde *rocket stove* – een zelfgemaakte kachel die door zijn ingenieuze bouw niet alleen de ruimte verwarmde, maar ook als fornuis diende en voor warm water in

de douche zorgde – naar het keukenblok.

Ze wist natuurlijk dat hij daar niet stond. Het was onmogelijk om iemand over het hoofd te zien in deze kleine ruimte. Maar Alan kon natuurlijk wél in de daarachter gelegen douche of op het toilet zijn.

Ze hoorde echter helemaal niets; geen enkel geluid. Alsof ze in een vacuüm was beland.

In de rocket stove brandde geen vuur. Hij voelde koud aan. Op het aanrecht stond een lege koffiemok en een kom met de resten van een of andere brij of pap.

Was hij vergeten dat ze zou komen vandaag? Hij was soms wat verstrooid, maar hij was nog nooit een afspraak met haar vergeten.

Ze keek door het raam boven het keukenblok naar buiten. Alan was duidelijk in de weer geweest met de bouw van de serre waar hij al zo lang zijn zinnen op had gezet. Er lagen oude planken die hij ongetwijfeld ergens gratis op de kop had getikt en hij had al een deel van een frame in elkaar getimmerd.

Nils zou waarschijnlijk meewarig zijn hoofd schudden als hij het zag. Alan was lang niet zo secuur als Nils, en waarschijnlijk ook niet zo handig.

Maar het was niet erg waarschijnlijk dat Nils hier ooit zou komen. Dat zou tenminste niets voor hem zijn. Het was een gedachte die haar onverwacht woedend maakte.

Ze liep weer de kleine woning uit, om het houten gebouwtje heen, naar de tuin achter het huis. Ze zag nu dat Alan in de tuin had gerommeld; hij had voorbereidingen getroffen voor het inzaaien in het voorjaar. Hij had zelfs met wat stobalen en oude ramen een koude kasbak gemaakt. De bedrijvigheid was duidelijk zichtbaar, maar toch leek de tuin volkomen verlaten. Alsof hij zomaar, van het ene moment op het andere, midden in zijn werkzaamheden was verdwenen.

Ze huiverde bij die gedachte. Een vervelend gevoel be kroop haar als een kleverig insect en liet haar maag samentrekken. Ze kreeg een bittere smaak in haar mond.

Maak je niet druk, zei ze tegen zichzelf. Je fantasie gaat weer met je op de loop.

Ze riep zijn naam opnieuw. Meerdere keren, steeds luidder. Haar stem werd hoog en schrill. Maar er kwam geen antwoord.

Hij is het gewoon vergeten, dacht ze. Niets aan de hand. Hij struint ergens door de bossen met zijn fototoestel en is het vergeten.

Ze kon zichzelf niet overtuigen. Bezorgdheid nestelde zich in haar hele wezen.

Besluiteloos liep ze weer naar de voorkant van het gebouwtje. Een grijze kat rende haar miauwend tegemoet en streek langs haar benen. De miezerige staart kriebelde haar kuiten.

Ze keek naar beneden, naar het onooglijke beestje met die rare roze neus.

‘Willy,’ zei ze. ‘Waar is je baasje?’

Het beest miauwde hees als antwoord en bleef langs haar benen strijken.

‘Honger?’ vroeg ze. Ze liep weer naar binnen, op de voet gevolgd door de kat.

In de koelkast vond ze een geopend blikje voer. Willy liet luidruchtig weten dat hij verging van de honger en dat het onderhand tijd werd dat iemand voor hem zorgde. Het beest had nu eenmaal altijd honger en overdreef graag als hij dat duidelijk maakte.

Astrid schepte wat vlees op een bordje en zette het op de grond. De kat begon onmiddellijk te eten.

Astrid zette het blikje weer terug in de koelkast en bleef weifelend staan. Moest ze hier wachten? Moest ze een briefje schrijven en naar huis gaan?

Ze kon hem bellen...

Ze viste haar gsm uit haar zak en toetste zijn nummer in. Haar hand trilde een beetje. 'Idioot die je bent,' mompelde ze tegen zichzelf.

Vrijwel onmiddellijk hoorde ze de gitaarsolo die Alan als beltoon gebruikte. Ze liep naar het bed en vond zijn telefoon tussen de lakens. Haar maag kneep opnieuw samen, dit keer zo heftig dat ze bijna kokhalsde.

'Doe niet zo idioot,' beet ze zichzelf boos toe. Alan vergat de helft van de tijd dat ding mee te nemen als hij ergens heen ging. Soms zelfs expres, omdat hij niet altijd bereikbaar wilde zijn. Niets aan de hand.

Opnieuw mislukte haar poging om zichzelf te overtuigen jammerlijk.

Twintig minuten liep ze besluiteloos rond in het huisje en in de tuin, totdat ze uiteindelijk toch maar een briefje achterliet, de fiets pakte en wegfietste. Ze keek nog minstens drie keer om voordat het huis aan haar zicht werd onttrokken.

Ze zag niemand.

HOOFDSTUK 2

Astrid kon zich niet herinneren dat een werkdag ooit eerder zo lang had geduurd.

Het was kwart over acht toen ze haar eigen woning binnenliep, het gezeur van haar eigen kat om eten negeerde en meteen haar gsm weer tevoorschijn haalde om Alan te bellen.

Ze had op haar werk minstens vijf keer eerder geprobeerd om hem te bellen, maar hij had de telefoon steeds niet aangenomen. Iedere keer had ze zichzelf voorgehouden dat hij wellicht in het bos rondstruinde of naar een of andere bijeenkomst was gegaan en hun afspraak gewoon was vergeten, maar de onrust was evengoed toegenomen bij iedere nieuwe poging om Alan te bereiken.

Haar handen waren klam en beverig nu ze de telefoon veel te hard tegen haar oor duwde. Als hij weer niet aanam, werd ze gek. Iedere poging tot het verzinnen van redenen daarvoor ten spijt.

De telefoon ging over, keer op keer. Er kwam weer geen reactie.

Astrid liep op en neer door de blokhut, op de voet gevolgd door haar hongerige kat. De oude, verweerde planken kraakten onder haar voeten.

Ze moest eigenlijk de haard aanmaken, de kat verzorgen, iets te eten maken voor zichzelf... haar bezigheden oppakken. Maar hoe kon ze dat nu doen? Ze werd werkelijk gek.

Ze keek naar haar gsm. Zou ze...?

Ze slikte moeizaam. Haar keel was kurkdroog.

Ze haalde diep adem en toetste toen toch het nummer van Nils in. Nerveus wachtte ze terwijl de telefoon overging.

Hij nam aan. Het hart klopte in haar keel en ze klemde haar telefoon zo hard vast dat haar hand er pijn van deed. Ze haalde diep adem.

‘Bae,’ klonk een beschaafde vrouwenstem aan de andere kant van de lijn.

Verdorie. Nam dat mens nu ook al gesprekken op zijn gsm aan? Was het al zo ver gekomen? Ze herinnerde zich niet dat zij dat ooit had gedaan.

Zo ver zijn we nog niet, had Nils nog maar kortgeleden beweerd toen Astrid met het nodige gif in haar stem had gezegd dat Bae zijn nieuwe liefde was. Van die bewering van hem leek dus weinig te kloppen.

‘Astrid.’ Haar stem klonk iel. ‘Is Nils in de buurt?’

‘Hij is buiten.’

Buiten? Het balkon? Noemde je zoiets buiten? Wat bedoelde dat mens in hemelsnaam met ‘buiten’? En waarom klonk haar stem zo verdraaid beschaafd?

‘Kun je hem roepen? Het is nogal dringend.’

‘O, werkelijk?’

Ja, natuurlijk ‘werkelijk’, feeks. Dacht je dat ik hem anders zou bellen?

‘Ja, werkelijk,’ zei ze, hopelijk ook beschaafd.

‘Een momentje.’ De gsm werd ergens neergelegd.

Astrid hoorde de hoge hakken van de altijd onberispelijk geklede Bae op de vloer tikken terwijl ze wegliep. Ze keek even naar haar eigen jeans en het sweatshirt waar ze bijna in kon zwemmen, maar dat zo heerlijk zat.

‘Idioot,’ beet ze zichzelf toe. Wat deed het ertoe?

Alan. Het ging niet om haar. Het ging niet om Bae. Het

ging om Alan. Waar was hij?

De kramp in haar maag nam weer toe.

Minuten kropen voorbij, een voor een, eindeloos langzaam.

Eindelijk werd de gsm weer opgepakt. ‘Astrid?’ De stem van Nils. Vragend en misschien een tikje geïrriteerd.

‘Alan is verdwenen,’ zei ze meteen.

‘Wat bedoel je?’

‘Hij is niet in zijn huis en ik kan hem nergens bereiken.’

‘Zijn huis? Ik zou het nauwelijks...’

‘Nils, alsjeblieft. Kunnen we die discussie achterwege laten? Ik had vanmorgen met hem afgesproken, maar hij was er niet. Zijn mobiel lag op bed en zijn laptop stond opengeklapt op tafel, maar hij was nergens te bekennen. Ik heb hem vandaag nog zes of zeven keer gebeld, maar hij neemt niet op.’

‘Hij hangt gewoon in het bos rond en is weer eens alles vergeten. Je weet hoe hij is.’

‘Nu nog? Het is donker, Nils, mocht je dat nog niet zijn opgevallen in die blokkendoos waar jij woont. Of ben je in de blokkendoos van je vriendin?’ Ze kon het venijn in haar stem niet onderdrukken.

‘Kom op, Astrid.’

Astrid haalde diep adem; probeerde zichzelf weer onder controle te krijgen. ‘Laat maar. Dit is niet het moment om het daarover te hebben. Het gaat om Alan. Ik maak me zorgen.’

‘Je maakt je altijd zorgen. Hij is gewoon in het bos of is naar een of andere bijeenkomst van die rare figuren waar hij tegenwoordig mee optrekt.’

‘Ik wil nog een keer naar zijn huis gaan. Ik wil weten of er iets is gebeurd.’

‘Wat let je?’

‘Het is donker en ik heb alleen mijn fiets. Ik ga liever niet alleen.’

‘Dus je verwacht van mij dat ik nu vanuit Värnamo naar jou toe kom om samen naar Alan te zoeken, terwijl hij ongetwijfeld gewoon weer in het bos aan het rondstruinen is of misschien wel met spandoeken ergens staat te demonstreren of zo.’

‘Alan demonstreert niet met spandoeken.’ Waarom was hij nou zo verdraaid bot? ‘Het gaat om je zoon, voor zover je je dat nog herinnert.’

‘Doe niet zo belachelijk, Astrid. Je weet wel beter.’

Daar kon ze veel op zeggen, maar ze hield zich in.

Nils zuchtte. ‘Ik ben er over een halfuur.’

Op de achtergrond vroeg Bae iets. Nils gaf geen antwoord. Heel goed. Wist zij ook eens hoe dat was.

Zonder een afscheidsgroet verbrak Nils de verbinding. Typisch iets voor hem.

Astrid liet de gsm op de stoel vallen en liep naar de keuken. Ze had het warm en koud tegelijk en was misselijk. Ze was bezorgd, nerveus en woedend. Ze bevond zich in een orkaan van emoties.

Waarom irriteerde het haar nog steeds als Nils bij Bae was? Ze wist dat zijn gezwam over elkaar eerst beter leren kennen nergens op sloeg. Hij was als puber al verliefd geweest op Bae en had de kans die hem ruim een halfjaar geleden was geboden, met twee handen aangegrepen. Alsof er in al die tijd niets was veranderd.

Nils was een dwaas. Maar zij was de grootste stomkop in het hele spel.

Ze zag de vage omtrekken van haar eigen spiegelbeeld in het raam. Een korte, ietwat mollige brunette met springerig bruin haar, een te grote mond en te kleine, dicht op elkaar staande ogen.

Bae was niet langer dan zij, maar wel heel mooi slank; perfect geproportioneerd. Haar zwarte haar zat altijd keurig in model, alsof ze zojuist bij de kapper was geweest, en

ze droeg nauwsluitende jurken, pumps en altijd bijpassende sieraden. Geen gerafelde jeans, oversized sweatshirts en gympen. Bae was een dame. Ze was een feeks.

In ieder geval wat Astrid betrof.

Waarom dacht ze nu in hemelsnaam aan dat mens? Alan. Het ging om Alan. Waar was hij?

Ze gaf haar kat eindelijk eten, liep naar buiten om hout te halen voor de haard, maar stak hem daarna niet aan.

Twee elektrische radiatoren verdreven de ergste kou, maar ook niet veel meer dan dat. Het was verre van behaaglijk. Maar misschien was dat niet de reden waarom ze het koud had.

Ze ruimde wat rommel op, maakte een mok thee voor zichzelf, nam uiteindelijk maar één slok, en probeerde nog twee keer Alan te bereiken. Opnieuw zonder succes.

Toen ze een auto voor het huis hoorde stoppen, greep ze haastig haar jas van de kapstok en liep naar buiten.

Verbaasd bleef ze staan. Ze had de oude Volvo van Nils verwacht, maar keek nu naar een rode sportauto.

Nils stapte uit. Met zijn petje en zijn gewatteerde geruite blouse leek hij totaal misplaatst naast de sportieve auto.

‘Van Bae?’ vroeg Astrid.

‘Nee. Van mij.’

‘Hm. Wanneer laat je je haar groeien?’

Ze wachtte niet op een antwoord, maar stapte in. Comfortabel was de auto niet. Ze had het gevoel dat ze met haar achterwerk op de grond zat.

‘Wat was dat nu weer voor een opmerking,’ vroeg Nils toen hij weer achter het stuur zat.

‘Wel... de tattoo heb je een tijd geleden al laten zetten, en nu de sportauto...’

‘Ik zit niet in een midlifecrisis.’

Astrid gaf geen antwoord.

Nils klemde zijn kaken op elkaar en drukte het gaspedaal

in. Hij trok veel te krachtig op.

Astrid keek naar zijn profiel; zijn wat ronde hoofd met kleine ogen, donkere wenkbrauwen, brede neus en soortgelijke snor en baard als Alan. Vertrouwd en vreemd tegelijkertijd.

‘Je zult mij de weg moeten wijzen,’ zei hij.

‘Dat begrijp ik,’ antwoordde ze net iets kribbiger dan ze wilde.

Veel te vroeg gaf ze de richting aan. Nils wist wel ongeveer waar Alan woonde, dus het was niet nodig om nu al aanwijzingen te geven, maar ze deed het toch.

Hij reageerde wat geïrriteerd en zij mompelde een excuus. Waarom deed ze dat toch altijd? Ze was hem geen excuus verschuldigd.

‘Weet je zeker dat dit de goede weg is?’ vroeg Nils toen de sportauto kreunend de hobbels van de grindweg probeerde te overwinnen.

‘Ja, dat weet ik zeker. Het laatste stuk is een bospad.’ Het voelde lekker om dat te zeggen, vooral vanwege Nils’ gezichtsuitdrukking, die precies voldeed aan haar verwachtingen.

‘Geweldig,’ gromde hij. Hij minderde vaart.

Naar Astrids zin reed hij veel te langzaam, maar ze vermoedde dat zijn nieuwe speelgoed in duizend stukken uit elkaar zou vallen als hij zijn tempo verhoogde. Wie kocht er nu ook zo’n belachelijk ding?

‘Ik lijk wel gek,’ zei Nils nijdig toen een harde klap tegen de onderkant van de auto aangaf dat hij een steen op het pad over het hoofd had gezien. ‘Alan zit gewoon bij zo’n stel geitenwollen-sokken-steuntrekkers allerlei samenzweringstheorieën te bediscussiëren, die nergens op slaan.’

‘Alan is geen steuntrekker,’ reageerde Astrid gepikeerd.

‘Ik wed dat zijn vrienden dat wel zijn.’

‘Ken je ze?’

‘Gezien de ideeën die hij tegenwoordig rondbazuint, is

dat niet nodig.'

'Er is niets mis met zijn ideeën of idealen,' vond Astrid.

'O, alsjeblieft... zelfvoorzienend leven, *back to basic*, allemaal van die flauwekul.'

'Je hebt werkelijk geen idee, hè?'

'Meer hoeft ik er niet van te weten.'

'Hij leeft inderdaad zo goedkoop mogelijk en probeert in zijn eigen onderhoud te voorzien, maar dat wil niet zeggen dat hij tegen de technologische vooruitgang is. Hij wil alleen dat die anders wordt ingezet. Hij wil dat...'

'Bespaar mij die theorieën. Geen interesse. Hij heeft gewoon te veel tijd omhanden. Daarom komt hij met die rare ideeën.'

Astrid zuchtte diep. Ze wist niet zeker wat erger was. De woede of het verdriet.

Nee. De bezorgdheid. Die was op dit moment het sterkst.

Een paar tellen lang was die bezorgdheid naar de achtergrond verdwenen geweest, maar nu overviel hij haar met geweld. Ze balde haar handen tot vuisten.

Eindelijk reden ze het bospad op. Nog even...

Ze hoopte werkelijk licht achter de ramen te zien als het huis in zicht kwam, maar zodra ze het meertje bereikten en een eventueel licht zichtbaar had moeten zijn, voelde ze meteen haar teleurstelling. Het was aardedonker.

'Juist,' bromde Nils toen hij de auto op het vlakke stuk naast het meer parkeerde en naar de nauwelijks zichtbare contouren van het huis keek. 'En dat noemt hij een huis?'

Astrid gaf geen antwoord, maar klom uit de auto. Haar knieën kraakten daarbij. Niets voor haar, zo'n auto. Of werd ze nu al oud? Ze was nota bene pas zevenenveertig. Of moest dat zijn ál zevenenveertig?

Ze liep regelrecht naar het huisje en ging naar binnen.

'Sluit hij nooit iets af?' vroeg Nils, die haar op de voet was gevolgd.

‘Geen idee. Hij is normaal gesproken thuis als ik hier kom.’

Alles zag er nog precies hetzelfde uit als die morgen. De laptop stond nog steeds opengeklapt op tafel, het bed was nog steeds niet opgemaakt en op het aanrecht stonden nog altijd die ene mok en dat kommetje.

Willy was er ook nog. Hij miauwde om meer eten, een verzoek waar Astrid zonder verder nadenken aan voldeed.

Nils stond naast de kast die het woon-slaapgedeelte scheidde van de keuken en keek rond. ‘En hier woont hij?’

Astrid gaf geen antwoord.

‘Juist ja.’

‘Het ziet er toch goed uit.’ Waarom kon ze de opmerkingen van Nils niet gewoon negeren?

‘Zelf getimmerd, zeker.’

‘Hij is geen timmerman, zoals jij. Voor zijn doen...’

‘Het verbaast mij al dat hij een hamer heeft opgepakt.’

Astrid draaide zich naar hem om. ‘Kun je ook nog iets anders doen dan alleen kritiek geven?’

‘Lieve help, Astrid.’ Hij zuchtte zoals alleen hij dat kon.

‘Hij is niet meer hier geweest,’ zei Astrid.

‘Hij is gewoon bij wat vrienden of zo. Misschien heeft hij wel een vriendin. Mikael meende dat hij Alan laatst met een griet zag.’

‘Als hij een vriendin had, had ik dat geweten,’ zei Astrid. Ze klonk overtuigder dan ze zich voelde.

‘Hij is zesentwintig, schat. Hij vertelt mama niet alles.’

‘Schat?’

‘Macht der gewoonte.’ Nils grijnsde.

Astrid zuchtte diep. ‘Ik ben ongerust.’

‘Je bent altijd ongerust,’ zei Nils. ‘Alan is een volwassen kerel. Hij is gewoon vergeten dat je zou komen en zit bij vrienden. Of bij een vriendin. Waarschijnlijk blijft hij daar slapen.’

‘Het is niets voor hem om een afspraak te vergeten.’

‘Lieve help, Astrid, zoek niet overal iets achter.’

‘Er is iets mis. Ik voel het.’ De woorden kwamen vanzelf. Astrid had het niet hardop willen zeggen, maar ze had het steeds gevoeld.

‘Er is niets mis. Helemaal niet.’ Nils klonk geïrriteerd. ‘Wat nu?’

‘We kunnen zijn vrienden bellen,’ opperde Astrid. Ze liep naar het bed en pakte de telefoon van haar zoon op. ‘Ze staan vast in zijn gsm.’

‘Denk je dat hij daar blij mee zou zijn?’ vroeg Nils met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Misschien heeft hij dat ding laten liggen omdat hij niet gestoord wil worden.’

Astrid haalde wat onzeker haar schouders op.

‘Bovendien is het goed mogelijk dat een deel van de contacten in dat adresboek geen vrienden zijn. Je weet dat hij zich overal mee bemoeit. Dat hij instanties belt en de discussie probeert aan te gaan en zich zelfs met het bedrijfsleven bemoeit. Ik betwijfel of die mensen op een dergelijk telefoontje zitten te wachten.’

Astrid staaarde naar haar handen.

‘Mensen als Sigge Pettersson van Chemtek bijvoorbeeld,’ ging Nils verder.

‘Misschien heeft hij wel een punt,’ zei Astrid. Haar stem klonk zwak, verontschuldiging. Ze wist ook niet zo goed wat ze daarvan moest denken. Ze kende Sigge Pettersson immers. Iedereen kende hem.

‘Juist ja,’ zei Nils. ‘Pettersson zou mensen afzetten en illegaal gifstoffen dumpen.’ Hij trok een grimas.

‘Dat is niet precies wat Alan zegt.’

‘Daar komt het wel op neer. Uitgerekend Pettersson, die doorlopend bezig is met het verantwoord afvoeren van afval en gifstoffen, en die meer dan wie dan ook in het milieu investeert.’

‘Hij fabriceert pvc en polystyreen.’

‘Juist. Je weet toch dat allebei die stoffen in de bouw worden gebruikt?’

‘Ja, dat weet ik.’

‘Zolang er nog geen volwaardige alternatieven zijn, is het goed dat het bij hem gebeurt. Hij vangt de gassen waar mogelijk op en laat het afval verantwoord afvoeren. Hij investeert in onderzoek naar alternatieven. Wat moet hij dan nog meer doen? Alles sluiten, opdat een ander een fabriek opent waar de zaken minder goed geregeld zijn?’

‘Weet ik niet,’ mompelde Astrid.

‘Alan moet gewoon vrienden zoeken die met beide benen op de grond staan.’

‘En als hem nu eens iets is overkomen in het bos?’ stelde Astrid, de laatste opmerking van Nils negerend. ‘Als hij daar nu rondstruinde, zoals jij het noemt, en is gevallen of zo?’

‘Dat zal wel meevallen.’

Hoorde ze een tikje onzekerheid in zijn stem?

‘Misschien moeten we in het bos zoeken,’ stelde ze voor.

‘Nu? Je ziet geen hand voor ogen.’

‘Als hij ergens is gevallen, ligt hij daar al een hele dag. We kunnen hem niet ook nog een nacht laten liggen.’

‘Hoe stel je je dat voor?’

‘Hij heeft vast ergens zaklampen,’ meende Astrid. Ze opende en sloot kastjes op zoek naar een draagbare lichtbron.

‘En dan?’ vroeg Nils. ‘Alsof je met een zaklamp zo veel ziet. Bovendien kun je gemakkelijk de weg kwijtraken in het donker. Dat weet je.’

‘We kunnen toch in de omgeving zoeken; hem roepen?’

‘Ik heb een zaklamp in de auto,’ zei Nils met een vermoede zucht. ‘Maar het is gekkenwerk.’

‘Kom.’ Astrid liep voor Nils uit naar buiten. De kat glijp-

te mee de deur uit.

Nils zuchtte nog maar een keer, liep langs Astrid naar de auto en haalde daaruit een zaklamp tevoorschijn. Een degelijke zaklamp; goede kwaliteit, zoals je bij Nils kon verwachten.

‘Ik blijf erbij dat hij gewoon bij vrienden zit,’ zei hij toen ze in een ruime cirkel om het huis heen hun zoektocht begonnen.

Hij was niet degene die Alans naam riep. Dat deed Astrid. Er kwam echter geen antwoord. Geen geluid.

Toen Nils na bijna twee uur zoeken duidelijk maakte dat hij de zoektocht wilde staken, kon ze daar nauwelijks iets tegen inbrengen.

‘Misschien moet ik de politie bellen,’ zei ze toen ze weer naar huis reden.

‘Ik betwijfel of zij iets zullen doen,’ meende Nils. ‘Alan is een volwassen kerel. Hij kan gaan en staan waar hij wil.’

‘Ze kunnen op z’n minst zoeken in het bos. Als hij ergens is gevallen, en dat moet haast wel, dan heeft hij hulp nodig. Misschien is hij gewond geraakt.’

‘De kans dat hij gewoon ergens zit te kleppen is aanmerkelijk groter.’

‘En toch bel ik de politie als hij er morgen nog niet is.’

‘Je doet maar wat je niet laten kunt.’

Nils zette Astrid voor de deur van haar huis af. Hij leek even te aarzelen en een moment lang hoopte Astrid bijna op een geruststelling; een teken van begrip.

Maar uiteindelijk groette hij niet eens. Hij reed weg. Zomaar.

Astrid voelde zich beroerd. Toen ze haar huis binnenliep, schoot de kat langs haar door naar buiten en liet haar helemaal alleen met haar zorgen.

Ze maakte de haard aan en nam een glas wijn. Misschien

hoopte ze slaperig te worden en de moed op te brengen om naar bed te gaan, maar diep vanbinnen wilde ze niet slapen.
Ze was bang.

Alan, de zoon van de gescheiden Astrid, woont in een klein huisje in het bos. Astrid gaat geregeld op de fiets bij hem langs. Als ze op een dag het huisje verlaten aantreft en er geen spoor van Alan te bekennen is, weet ze zeker dat er méér achter zit. Astrid denkt dat haar zoon ontvoerd is. Ze is echter de enige: de politie, kennissen en zelfs Alans vader Nils geloven dat Alan is ondergedoken. Hij zou daar ook alle redenen toe hebben: Alan is een controversiële figuur, die in opspraak is geraakt omdat hij de rijke zakenman Sigge Pettersson beschuldigt van milieumisdaden. Pettersson op zijn beurt heeft Alan aangeklaagd wegens laster. Maar Astrid gelooft niet dat haar zoon de benen heeft genomen. Ze besluit zelf op onderzoek uit te gaan.

Sandra Berg woont en werkt in Zweden. Daar speelt *Dubbele bodem* zich ook af. De mysterieuze omgeving van de Zweedse bossen past perfect bij dit spannende verhaal.

ISBN 978-94 0190 291 5 NUR 340

Z&K

www.zomerenkeuning.nl